

slags talrige Enkeltheder, det overlader jeg til de fagmæssige Jurister, vi have her i Salen. Jeg skal kun sige i Almindelighed, at naar jeg undtager de Bestemmelser, som gaa ud paa Indførelse af Pryglestraf, er jeg en Tilhænger af de øvrige Bestemmelser i det indbragte Lovforslag. Jeg vil ikke sige, at jeg er det i alle Enkeltheder, men jeg er en Tilhænger af de Grundprincipper, der gaa igennem det. De virkelige Fremskridt, der findes deri, er jeg selvfølgelig villig til at støtte. Men jeg betragter ligesom min ærede Sidemand til højre (Krabbe) — og jeg tror med Rette — Forslaget om Indførelse af Pryglestraf som det centrale i Lovforslaget, for saa vidt det faktisk er disse Bestemmelser, hvorfra den hele Strid om Forslaget har rejst sig. Det er disse Bestemmelser, som ere det ny, man vil indføre. Det øvrige, alle de humane og mildnende Bestemmelser, ere Forslag, som til Dels allerede tidligere ere indbragte og vedtagne her i Tinget, og de ere, saa vidt mig bekendt, Forslag, som man uden alt for stor Vanskelighed vil kunne faa gennemførte, naar Straffelovens Revision kommer til at foreligge.

Jeg vil protestere imod den Teori, at det skulde være berettiget at købe Fremskridt for Tilbageskridt. Jeg har selv mangan en god Gang, naar det gjaldt om at faa et Forslag om et rimeligt og naturligt Fremskridt gennemført, været med til i høj Grad at slaa af paa de Fordringer, man kunde være tilbøjelig til at stille, altsaa været med til at nøjes med meget smaa Fremskridt paa et Omraade, hvor jeg personlig hellere var gaaet med til større Fremskridt. Det er een Ting, men en anden Ting er at købe Fremskridt med Tilbageskridt. (*Svend Høgsbro*: Her er ikke Tale om Tilbageskridt). Det ærede Medlem for Storeheddinge siger, at her er ikke Tale om Tilbageskridt. Jo, her er Tale om det, i alt Fald fra mit Synspunkt, saare væsentlige Tilbageskridt at genindføre Pryglestraffen. Jeg beder om, at man ikke vil se alt for smaat og alt for begrænset paa denne Sag. Naar jeg og mange andre have betegnet Pryglestraffens Indførelse som et væsentligt Tilbageskridt i Kultur og Civilisation, er det ikke Enkeltmands personlige Opfattelse, som der her er Tale om. Det er en Opfattelse, som er godkendt, uimodsigelig godkendt af hele den nyere Tids offentlige Mening paa dette Omraade, en Opfattelse, som har givet sig Udtryk igennem den Lovgivning, som har været gennemført i de sidste 100 Aar

baade her i Landet og i de øvrige Lande, og hvormed man mere og mere er kommen bort fra Legemsstraffe, derunder ogsaa Pryglestraffen. Jeg sagde: Se ikke for smaat paa denne Sag, jeg mener: Afør dette ikke blot i Henhold til den personlige Fornemmelse, at den Bølle, som skamslaar en fredelig vejfarende, kan selv have godt af at blive slaaet halvt fordærvet af Justitsen. Dette Spørgsmaal er for stort til at kunne afgøres paa denne Maade. Den Betragtning, som ligger til Grund for den Opfattelse, at den, som tilføjer et sagesløst Medmenneske en alvorlig og smertelig Vold, skal der tilføjes en lige saa alvorlig og smertelig Vold fra det offentliges Side, er gammelkendt, og den er forlængst forladt.

Der blev sagt, at vi skulde ikke hænge os i Autoriteter, enhver skal dømme ud fra sit sunde og naturlige Skøn. Men jeg vil sige, at dette er netop et Omraade, hvor min og Deres og andre enkelte Personers Dom altid maa være saare begrænset, saare lidt grundlagt paa Erfaring og iagttagne Kendsgerninger. De, der have den store Erfaring, de, der virkelig nogenlunde kunne gennemskue Spørgsmaalet, ere dem, der have praktisk med Strafferetsplejen at gøre, og som derved have lært Forbryderne at kende. Desværre er det jo for en meget stor Del de samme Forbrydere, der stadig komme igen, men derved bliver det disse Dommere og Retsbetjente muligt at anstille en paa Kendsgerninger grundet Undersøgelse af disse Folks Maade at være paa, deres hele Levnedsløb saa at sige. Det er de praktiske Dommere, det er Fængselsmændene, hvis Dom det her i høj Grad gælder om at tage Hensyn til. Og her maa vi alle resignere og sige, at disse Mænd i Virkeligheden have langt bedre Evne og Midler til at gennemskue disse Sager, end enhver af os her, og Anskuelserne her kan ingen tage fejl af. Der er forskellige Meninger inden for Fængselsmændenes og Dommernes Kreds om Nødvendigheden af Prygl som Disciplinærmiddel i Strafanstalterne, men dog vil jeg sige, at Tallet paa dem, der holde paa dette Disciplinærmiddel, er stærkt aftagende, og tillige vil jeg sige, man af Praksis bedst kan se, hvorledes den Opfattelse breder sig, at dette Disciplinærmiddel er uheldigt. Se paa de Meddelelser, der ere tilflydte Udvalget fra Justitsministeriet, og se, i hvilken Grad Anvendelsen af Prygl som Disciplinærmiddel i Strafanstalterne er aftagen i de senere Aar, sikkert ud fra Erkendelsen af, at